

MARSALL LÁSZLÓ

Tragoedia Poetae

*Jól formált rímes vers fején
szűk strucctollas kalap,
mint cigány-átok ül,
néha reped-hasad
kívül és belül.*

*Poéta-nyakra csúszva
szorítván húzza-nyúzza
istentelenül.*

*Szár-keponyás a művész
s egy magánvaló fűrészt
aláéreszkedik,
s az angyal-járta bűvész
szétfűrészeltetik.*

*Ilyenformán félbe nyírva
két fél-költő a síkera
oldalvást ledől,
s az egyik égő páva,
a másik rottyos láva
– úgy körülbelül.*

*Lénye a fűrészlappal
csak kb. önmaga,
– a vers két félkalappal
illik az alaplagra.*

*Két test két félkalap
rímél és nem hasad,
egybeillik a két rész,
a költő, mármint fűrészt
fölszáll, emelkedik,
s ha űr-plazma-szél fújja,
egy-azonos lesz újra
vasárnap-hétfő-keddig...*

„Elég! Ne tovább! Eddig!
Hasad szét homlokom”
mondja a szalonnázó
vastagon borban ázó
szklerotikus rokon.

A szonett megfenyítése és annak felelése

- „Mondhatnám néked: magad útja járni
leszel nőstény-maszk, csípőd ingva ring
filiszter-agyat csócsával kavarni
nem úgy mostanság, bárki rábólint.”
- „Ha bemondlak, hogy jobboldali párt vagy?
Vagy bal-passzáton érkezik a szél?
A marginális úrbe visszaváglak,
léssz »beszélőben« kis száj, ha beszél.”
- „El nem térítesz, ezt a randa verset
Én írom benned, s ha majd visszavágok,
gúnyolhatod a jöttöd-jötte percet.”
- „A tudattalanod? Nyekki! Pörce perceg!
Hablattyos agyad rossz firma ha krákok!
Hogy mi?! Kettesben leszünk jóbarátok?!”